

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El fum de la glòria

Hem llegit a la premsa diària una lletra amarguíssima d'En Lluís de Val.

Era un document punyent, que traspuava dolor íntim, que donava calfreds, escrit, més que per un cervell que pensa, per un cor que sagna.

Vàrem conèixer En Lluís de Val al restaurant del Parc, el dia de l'homenatge al pintor Fabrès.

Ens va agradar el seu tipus, la força amb què estrenyia la mà, la simpatia que vessaven els seus ulls.

Tan bru, tan cepat, semblava un "caid" moro. Semblava Abd-el-Krim. Només li mancava la xalaba i el fusell.

Amb el coll escotat a la Schiller, ens recordava també a Blasco Ibàñez.

Era una mena de Brauli Solsona de cinquanta anys, el pare d'un d'aquests xicotets valencians que a còpia de talent, voluntat i energia s'han obert pas a Barcelona.

Crèiem nosaltres a Lluís de Val en bona situació econòmica i en possessió d'una salut de ferro.

La impressió que, des d'aquest darrer punt de vista, ens va fer el matí d'abril o maig que vàrem encaixar amb ell, va ésser immillorable. El trobàvem fort com un roure.

Les dotzenes de volums que ha signat, per altra banda, opinàvem que li donaven dret al descans.

Doncs, no senyor. No n'hi donen. No hi ha pau i tranquil·litat i benestar en aquest món per al qui treballa, sobretot per al qui treballa i produeix espiritualment.

A la joventut, amb la ploma, potser us defensareu encara... si explota la dona o els fills, o teniu un sou a l'Ajuntament.

A la vellesa us assaltaran indefectiblement la misèria i la fam que tota la vida us sotjaren.

Fa poc, llegíem la tragèdia de la família d'En Fernández i González. El seu fill és guàrdia de la porra a Madrid. La seva companya va a fer de zeladora a la presó de dones del carrer de Quiñones, de la vila i cort.

I encara, per aquests, hi ha hagut un mos de pa. Que la germana d'En Cavia demana almoïna a la via pública i no menja sempre que vol.

En Lluís de Val ha escrit més que el Tostado. D'algunes de les seves obres se n'han fet quaranta i cinquanta edicions.

Ja sabem que hi ha molts "snobs" que diuen que això no és literatura i que En Lluís de Val és el Fola Igúrbide de la novella.

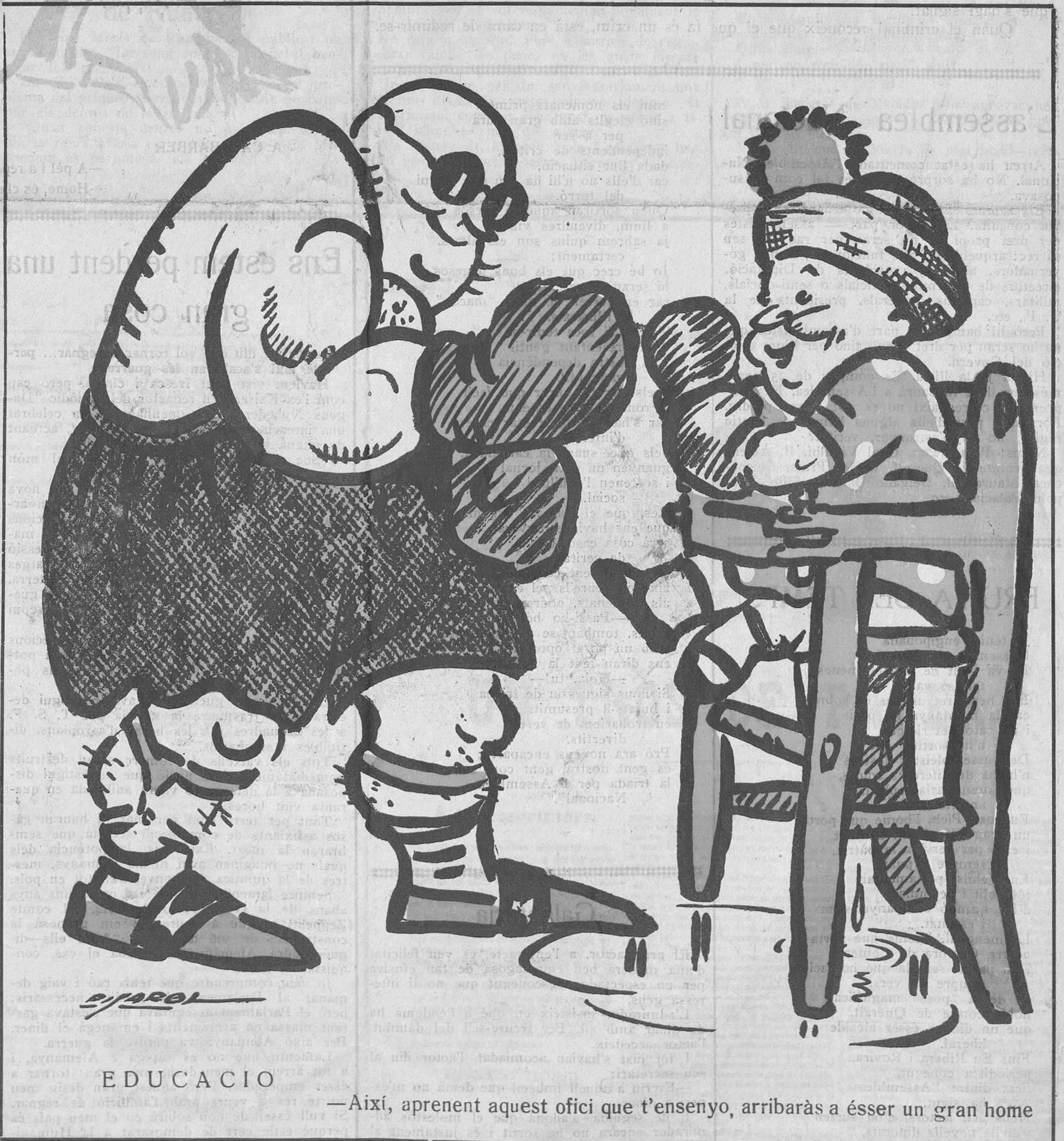
No hi fa res. El cert és que el nom d'aquest mestre va assolir un moment la màxima popularitat, que la seva ploma va arribar com cap altra al cor de les masses i que amb els seus fulletins ha divertit, ha educat, ha fet plorar i riure a dues o tres generacions.

I que en pac d'això, ara li donem l'espallta i agraim el seu noble esforç artístic, cenyint el front de l'autor de tantes obres benemèrites amb la corona d'espines de la misèria.

I potser, potser, arribarà dia en què el pare de "Claro de luna" pensarà amb recança en els plats de ranxo que anava a cercar als quarts quan comença la seva carrera literària.

No diguen que això no és monstruós.

Angel Samblancat

EDUCACIO

—Així, aprenent aquest ofici que t'ensenyó, arribaràs a ésser un gran home

22 DE SETEMBRE DE 1927

XXXII ANIVERSARI DE LA MORT
DE**Innocent López Bernagosi**LA CAMPANA DE GRACIA
dedica aquest record a son inoblidable fundador**La guerra fora de la llei**

La Societat de Nacions ha bandejat la guerra i l'ha posat fora de la llei. En efecte, el seu Comitè de desarmament ha acceptat la proposició de Polònia i ha declarat que queda prohibida tota guerra d'agressió.

Es clar que això no és gaire convincent i que per ara aquesta declaració no té més valor que el d'una prohibició feta en el paper.

Però, no són això mateix totes les lleis escrites?

Qui vulgui pertorbar la pau, ja es cuidarà de provocar per sota mà la indignació de l'adversari i de fer-se la víctima quan tingui ganes de xafarranxo.

Totes les guerres en boca dels agressors són defensives. Anglaterra defensa els seus interessos a Xina, i Alemanya defensava la seva independència mobilitzant contra Rússia en 1914.

El moviment es demostra caminant i la voluntat de pau desarmant-se.

A Ginebra tothom és molt pacífic i pacifista. Però, a les respectives nacions tots estan armats fins a les dents.

Amb això no volem treure importància a la declaració de Ginebra.

En té de transcendència, i força, siguin les que vulguin les reserves mentals amb què s'hagi signat.

Quan el criminal reconeix que el que fa és un crim, està en camí de redimir-se.

L'assemblea Nacional

Arreu ha estat comentada l'Assemblea Nacional. No ha sorprès, però és tal com es suposava.

Els assembleistes seran nomenats sense prèvia consulta. La major part — assembleistes per dret propi — ho seran per raó del seu càrrec: arquebisbes, alts funcionaris, bisbes, governadors, alcaldes, presidents de Diputació, directors de les entitats oficials o semi-oficials, militars, capitans, generals, presidents de la U. P., etc.

Però hi haurà una part d'assembleistes que no ho seran per dret propi, sinó per lliure elecció del Govern.

Hi ha ja la llista. Es compon de 25 noms més que llocs hi haurà a l'Assemblea. Es comprèn; un càrrec així no es pot deixar perdre. Formaran part d'ella alguns homes de l'antic règim; no és d'estranyar, veritat?

Noms: Pich i Pon, Gual Villalbí, B. Amengual, comte de Queralt, Carles Prats, Goicoechea, Maura fill, Delgado Barreto, Silió, Leopold Palacios, etc.

FRUITA DEL TEMPS

Ja tenim engiponada l'Assemblea Nacional.

Hi va gent de moltes menes; tan se val!

Ens hem tret un pes de sobre, car la muntanya ha parit i un ratolinet ridícul n'ha sortit.

Dels assembleistes nostres n'hi ha de diferents colors, que foren parlamentaris anteriors.

En Joan Pich, l'home que porta un gran pes al seu damunt i està per servi a la pàtria, sempre a punt.

En Vehils, parlamentari tot polit i perfumat, d'En Cambó companyeríssim i estimat.

L'Amengual, l'home que porta nostra Cambra de Comerç i en parlar sembla que ho faci sempre en vers.

El de la "pose" magnífica, noble comte de Queralt, que un dia va ésser alcalde liberal.

Fins En Ribera i Rovira, periodista conegut, ficat dintre l'Assemblea ha sigut.

Heus ací, lectors, d'on surten aquells novells diputats, amb el nom d'"assembleistes" batejats.

No ho seran pas per dret propi

com els nomenats primer; sinó elegits amb gran cura per a ser independents de criteri, dada llur situació, car d'ells no n'hi ha cap que visqui del torrò.

Quan sortiran aquests versos a llum, divendres vinent, ja sabrem quins són els altres, certament; Jo bé crec que els bons pagesos hi seran representats; car en corren de molt "macos" i il·lustrats.

També li toca tenir-ne de representant gentil a la nostra dependència mercantil.

I els obrers, encar que facin el ronsa i el desentès; car s'hauran de tractar coses d'interès,

pels que, suant la cansalada, guanyen un petit jornal i sostenen l'equilibri social.

Res, que el flamant organisme, que ens havia esparverat, serà cosa casolana de veritat.

Hi anirà gent coneguda; així, en veure'ls pel carré, als nomenats, podrem dir-los —Passi-ho bé!

I ells, tombant-se a saludar-nos, amb un posat oportú, ens diran fent la rialleta: —Hola, tu!

Si nous siguessin de trinca i bufats i presumits, en trobariem de veres divertits.

Prò ara no ens encaparrar; és gent nostra, gent com cal, la triada per l'"Assemblea Nacional".

Flok

Galanteria

El gran actor, a l'entreacte, es veu felicitat d'una manera ben empalagosa de tan efusiva per un espectador desconegut que no li interessa gens.

L'admirador insisteix en què a l'endemà ha de dinar amb ell. Per treure-se'l del damunt, l'actor accedeix.

I tot just s'havien acomiadat, l'actor diu al seu secretari:

—Escriu a aquell imbècil que demà no m'espera a dinar.

I, de seguida, s'adona que el molestós admirador encara no ha sortit i és justament al seu darrera. I l'actor afegeix:

—... Perquè he d'anar a dinar amb el senyor.

A CA'L BARBER

—A pèl i a repèl?

—Home, és clar! Ja m'hi tens acostumat i ara m'enyoraria

Ens estem perdent una gran cosa

L'ex-Kaiser diu que vol tornar a regnar... perquè així s'acabaran les guerres.

Havien vist gent fresca i cínica, però cap com l'ex-Kaiser. Un redactor del periòdic "Dagens Nyheder", de Copenhaguen, ha celebrat una entrevista amb l'ex-Kaiser, i aquest, actuant de gitana que tira la planeta, ha dit:

"Sóc pessimista perquè veig que el món segueix marxant pel camí de la follia.

En 1937, o potser abans, hi haurà una nova guerra, perquè les nacions sols pensen en armar-se de cap a peu. La Societat de Nacions està cega o té una bona als ulls, que és el mateix. Els seus delegats em fan la impressió d'infants que cavalquessin cavalls salvatges capaços en tot moment de llançar-los a terra.

Quan penso en el que serà la propera guerra, tremolo. Serà una cosa espantosa, com no ens la podem figurar.

Es possible que, a causa de les destruccions que portarà, sols duri uns quants dies, i potser al cap d'unes hores d'hostilitats, els pobles, plens de por, es reconcilin.

Quan aquesta guerra de l'avenir estigui declarada, es transmetrà la notícia per T. S. F. a les esquadres i a les bases d'aeroplans, dirigibles i submarins.

Tots els vaixells de comerç seran destruïts immediatament, i la nació que no estigui disposada a la defensa es veurà anihilada en quaranta vuit hores.

Tant per terra com per mar hi hauran gossos asfixiants de composició secreta que sembraran la mort. Explosius, la potència dels quals no imaginem avui ni els alemanys, mestres de la química, ho convertiran tot en pols.

Sempre lamentaré el que em passà uns anys abans de la conflagració de 1914. El comte Zeppelin vingué a veurem i em proposà la construcció de 500 dirigibles. "Amb ells—digué—podrà Alemanya, si arriba el cas, conquerir el món."

Jo vaig comprendre que tenia raó i vaig demanar al Parlament els crèdits necessaris; però el Parlament assegurava que s'estava gastant massa en armaments i em negà el diner. Per això Alemanya va perdre la guerra.

Lamento que no es sàpiga a Alemanya, i a tot arreu, el meu desig més gran: tornar a ésser emperador. Però aquest gran desig meu no té res a veure amb l'ambició de regnar. Si vull ésser de nou sobirà en el meu país és perquè estic cert de demostrar a la Humanitat que és molt fàcil assegurar la pau definitiva.

Si jo fos Kaiser altra vegada, s'acabarien

les guerres; però com que els alemanys no volen que torni a ésser-ho, pel que es veu, seran castigats, i amb ells les demés nacions, amb la guerra perpètua, que és el que preparen els actuals governants de tots els països. Jo sóc l'home més pacifista de la terra, i la Humanitat, si em prengué per conseller seu, obtindria grans beneficis."

El poble i les escoles

Es dia de mercat. Els pagesos omplen la plaça amb les mercaderies que han portat a vendre. Un d'aquests pagesos, acompanyat de la seva dona, s'atansa a un quiosc de periòdics, i demana si tenen aquell diari tan gros, el nom del qual no recorda. Naturalment, el bon home demanava un diari independent (?) i esquelètic, propi per a persones que no són res espiritualment parlant, que és igual que ésser mort.

Això, aquest cas, com n'hi ha molts de semblants, és un reflex de l'estat cultural d'una gran part del nostre poble.

A Catalunya, malgrat l'apatia i altres dificultats que s'han hagut de vèncer, el progrés cultural és ben manifest. Però el que s'ha fet és poca cosa comparat amb el que hi ha a fer.

Als pobles rurals, principalment, encara hi ha gent que viu en la rutina de tradicionalismes antics, al marge de tot progrés, tant espiritual com material.

L'escola, l'educació del poble, coses de les quals més curen i es preocupen les nacions civilitzades, a casa nostra són coses deixades de banda.

Ens manquen escoles, les que tenim són deficientes i l'analfabetisme i el semianalfabetisme, el més vergonyós d'un poble mitjanament culte, a casa nostra és una cosa corrent.

El desvetllament de consciències, entre els nostres pagesos, entre els obrers del camp és una de les coses que reclamen més urgència en el seu remei.

S. Costa

D'art

Hem vist un segell que ens ha causat una gran impressió. Es tracta d'una veritable obra d'art, amb caràcters d'una gran elegància diu: "Producción Nacional. Diez céntimos."

L'hem vist en un específic.

Només pel segell, val la pena de comprar l'especific.

Lindbergh, escriptor

Lindbergh ara ha escrit un llibre explicant el seu viatge transatlàntic. Lindbergh va fer una gesta heroica com cap, realitzà la cosa més gran que en l'edat contemporània ha registrat l'esport.

Qui li fa escriure un llibre, ara? Per què hi ha gent que perquè fa bé una cosa es creu que pot fer-ho tot igualment bé?

El capità espanyol Esteve, que es perdé al desert africà, també publicà les seves memòries. Amundsen també explicà el seu vol polar. Es veu que és un mal dels aviadors això de voler escriure sense saber-ne.

Però Lindbergh s'ha fet ric amb aquesta obra. Tot just publicada, ja en porta venuts 200.000 exemplars i guanyats 100.000 dòlars nets. Aquest és l'únic atenuant que té: fer-se ric. Però tampoc li calia. El vol, sense necessitat del llibre, ja l'havia enriquit.

El llibre ha estat el més gran èxit editorial que de molts anys s'ha registrat a Nordamèrica. Lindbergh és l'autor més llegit, molt més llegit que els escriptors bons.

Això prova, sobretot, l'estimació en què el seu país té a aquest heroi de l'aire.

Aviat el duem veure traduït, el llibre, en una llengua que tothom de casa nostra entén —francès o espanyol—. Tindrà el mateix èxit que al seu país?

Lindbergh ha fet devots arreu. Comprenem molt bé—és justíssima—aquesta devoció a l'aviador; no ho és tant, ja, la devoció a l'escriptor.

Paraules al vent

LA SET

Jo tinc un amic que és una mica estrambòtic; així i tot, però, m'interessa fonament en totes les seves coses.

Dies enrera, caminàvem ell i jo pel mig d'una extensa sureda. Anàvem feia estona silenciosos, abstrerts ambdós amb els nostres pensaments.

De sobte, l'amic s'aturà, i amb veu un sí és no és reconcentrada i violenta, exclamà: —Tinc set!

Jo, aturant-me també, vaig mirar el meu amic. Després, escampant l'esguard al nostre entorn, vaig contestar:

—Tens set? Em sembla una mica difícil que puguis satisfer el teu desig, car no sé que hi hagi cap font per aquests indrets.

L'amic, per tota resposta, somrigué; un somriure que era quasi una rialla.

—De què rius—vaig fer una mica estranyat. Però, al moment, vaig creure atinar-hi.

—Home, el que tu voldries—vaig afegir mig rient també—encara és més difícil; el lloc és una mica impropri per a un establiment de begudes.

Aquí l'amic esclafí en una riallada sorollosa, la qual repetí l'eco bosc enllà; una d'aquelles rialles que ens donen a entendre que acabem de dir un gros disbarat.

Segueix un marcadíssim moviment de sorpresa per part meua. Després, a continuació i amb una certa impaciència que no vaig pas tractar de dissimular:

—Noi, si no t'expliques millor, confesso que no encerto pas a entendre't; ja saps que sóc "difícil".

—Es que la meua set—digué per fi l'amic amb calma—no és pas, precisament, d'aigua, ni de vi, ni d'aiguardent tampoc; el que tinc, amic meu, és una altra mena de set molt més ardent, molt més difícil de satisfer; la meua set és de JUSTICIA—i remarcà la paraula.

—De Justícia? —vaig dir jo, no sabent si riure o no.

—Sí —afirmà solemniament l'estrambòtic amic.

—Ja et planyo!—vaig dir-li al cap d'una estona—. Jo crec que passaran molts de segles i encara no hauràs pogut apaivagar aquesta naturalíssima necessitat. La Justícia és un "licor" tan rar en el nostre planeta, com ho és...

—No acabis!—interrompé l'amic precipitadament—. No és que sigui rara la Justícia; la Justícia és a la consciència de cada home. El que hi ha és que la consciència és lletra morta per la quasi totalitat del gènere humà, i dona més rendiment, millor profit, seguir la corrent i la conveniència pròpia d'un interès més pràctic, encara que per això un hom hagi d'abdicar de la seva condició d'Home, per a passar a ésser "una cosa perversa", completament indigna d'ésser filla de l'Altíssim.

Oi que ho és, i no pas poc, d'estrambòtic el meu amic?

A. Gallart

Un article de la reina Maria de Rumania

La reina Maria de Rumania ha publicat un article titulat "La sang reial produeix el benestar dels pobles?"

En dit article s'ocupa llargament del problema del príncep Carol, acusant-lo de no complir els deures de la reialesa.

"Quan aquests deures no es compleixen—diu la reina Maria en el seu article—la Monarquia és perjudicial als pobles."

A un capellà li han estafat 6.500 pessetes. Si no les hagués tingut, si les hagués donades als pobres, no les hi haurien estafat.

El mariscal Petain inaugura, fa poc, l'ossari de Douarmon, Hi van assistir autoritats i prelats a dojo.

Cinquanta dos fèretres que contenien les despulls d'altres tants soldats francesos, es dirigí des de l'ossari provisional, per la carretera que volta l'immens cementiri nacional, on hi ha més de 10.000 tombes, fins a l'ossari definitiu.

Ens sembla que el patriotisme oficial francès ja ha jugat prou amb els ossos del soldat desconegut.

Ha estat condemnat i posat a l'Index romà el Llibre Groc que fa poc temps havia publicat l'Acció Francesa, amb motiu del seu conflicte amb el Vaticà.

Els d'Acció Francesa, però, segueixen éssent més catòlics i papistes que el Papa.

El dia 12 d'octubre es celebrarà la Festa del Llibre.

Suposem que per aquell dia seran ja acabades les obres de la Plaça de Catalunya i de les Rambles, almenys en els llocs que impideixen l'accés a les llibreries.

L'emissora "Ràdio Espanya", de Madrid, es dedicarà a radiar obres de propaganda catòlica. El bisbe de Madrid ha nomenat, inclús, censor eclesiàstic.

L'Església, doncs, es decideix a aprofitar els invents per a les seves propagandes, com fan els industrials amb les seves marques.

No hi tenim res a dir. És molt millor això que no pas cremar els inventors.

Sembla que es vol reglamentar novament la velocitat dels automòbils.

No està malament. Però s'haurien de reglamentar també les penes en les quals incorre un xòfer quan atropella algú.

Un xòfer que, per dur innecessàriament una velocitat excessiva, causa alguna víctima, és tan criminal com qui, per gust, es posés a tirar el blanc en mig del carrer.

Als teatres de Moscou i de Leningrad han estat prohibides, entre altres peces, el "Lohen-

grin", "La Dama de Piqué", "Romeu i Julieta", "Gisella", "El ball de màscares" i "La sang polonesa".

Cap comentari. Només el dolor de veure com a tot arreu és estrangulada la intel·ligència.

Sembla que després de la violenta tempestat produïda a París pel cas Rakowski, les relacions franco-soviètiques han tornat al bon camí. El diari "Izvestra", de Moscou, reconeix que tant el Govern francès, com l'opinió pública francesa han sabut resistir tota classe de pressions i fer triomfar el seny.

A França, realment, la vesta de l'inquisidor no li esquia bé.

Dies enrera, a les obres de la foradada del carrer de Balmes, prengueren mal cinc obrers. No volem culpar a ningú. Però, descuits, temeritats, provatures... la víctima eterna, n'és l'obrer.

L'obrer anònim és, fet i fet, el veritable heroi de la vida moderna. Més que el soldat desconegut, és ell qui es mereix els homenatges.

D'una intervintu amb Juli Vallmitjana:

—Vegi, vegi quantes carpetes. Tot això són contes: "El gos suïcida", "L'home que volia tenir trenta anys de menys"...

—I li han costa molt d'escriure'ls?

—Molt. De primer els escric en un paper de color de rosa. Es el borrador. Després els faig passar a màquina en un paper de color blau.

Així, els contes de Juli Vallmitjana són contes de color de rosa i blau cel. Qui ens ho havia de dir!

A Portugal, un altre complot contra el Govern.

Hi estan tan fets als complots i revolucions, a Portugal, que el dia que no se'n registra cap estan tots esverats creient que el país travessa un moment d'anormalitat.

A Xina hi ha nou Govern. Es que, abans, hi havia Govern? Allò és una olla de cols, i res més.

Enric Agulló ha sortit de Madrid en patí per a fer el viatge Madrid-París.

Quin ximple! I què en treu de "patí" així?

A la Societat de Nacions s'ha aprovat una proposició polonesa sobre la declaració de guerra fora de llei.

Voleu dir que la guerra és mai legal—referint-nos, és clar al dret natural?—

UN TROS DE PAPER.

Un subjecte va dir-se a casa de un marxant de gossets de Terranova i després de haberse triat un a preguntar per lo preu, pero avans de contestar, lo venedor preguntà:

—Vol lo gos per Barcelona ó per alguna torre?

—Per Barcelona.

—Donchs val quinze duros.

Lo senyor pagà les quinze duros y se en emportà el gos. Al cap de un moment se va presentar un altre comprador ab lo qual varen mediar iguals rahons:

—Per abont lo vol lo gos?

—Per Molins de Rey.

—Donchs val trenta duros.

—Que diu home! ara maleix n'ha venut un altre millor qu' aquet per la mitat.

—Oh! aquell era per quedar-se aquí, y los que s'quedan a Barcelona tornan a casa meua.

Al entrar al passeig de Gracia, un pixxo va trobar a un company seu, que ab la boleta a la esquena, se n'anava passeig amunt.

—Hola, mano! abont vas ab la boleta?

—Me n'vaig cap a Varisats. Allí per dos ralets y bon profit me donan pa y toro y jo me ni porto l'vi.

—Que tal noy? ja has vist a on es Rossi?

—No n'fallava d'altre!

—Au, donchs! fessen quatre quartos.

—Oh! no! faig quatre quartos de Rossi. Al menos me n'has de pendrer un duro.

—Donchs, per lo que s' veu es veritat això que s' deya de que anaban a suprimir las garantias?

—Y ben fet! Si era un fastich' ara maleix un hom per honrat que fos ja no podia anar a emtallivar cent miserables lliuras que tot de un plegat n' li fessin treure las garantias!

EPÍGRAMAS.

Dihuen que l' senyo Heguer mori de una gran mania. La mania consistia en no tenir cap diner.

—Res faig pel sot interes' deya l' avaro Pascual, y es cert, puig lo feligrés ja reclamava després lo interes' y l' capital.

Lo SARRACENO

—No puch comprendre, D Lluís, deya a un desterrat l' Aurora, com sempre se està a París; que no li tira l' seu país?

—Si que m' tira cap a fora.

—De qui portia dot?

—De un germà meu que va morir fa vuit dias de una disipela.

—Perquè no li fregaven ab una dobeta de cinc duros, no sab qu' es rimay segur?

—Me fa riure vostè! Abont la trova aruy dia ni per medicina una dobeta de cinc duros!

L' actor dolent parlava cert dia ab un company seu, y aquest li deya aconsellant-lo:

—Noi, creume a mi! t' haurias de posar a primer galan.

—Perquè?

—Perquè lo qui es per segon, no serveix.

Lo SARRACENO

UN TROS DE PAPER.

Un viatger va entrar en un hostal y va dir a la criada:

—Que me dia per digar?

—No ha quedat mes que un pollastre rostit.

—Si no hi ha res mes, pórtal.

La minyona portà un pollastre mes sech qu' un cessant, mes passat qu' un senyor feudal y mes dur qu' el cor de un prestamista.

—Nova això no s' pot menjar; quant temps fa qu' es mort aquet pollastre?

—No li puch dir de cert, perquè no més fa quinze dias que só a la casa.

La germana d' en Climent se casava molt a disgust de son germà.

—Lo que es jo l'asseguro, deya en Climent a sa germana... que tu podias casarte, pero jo cunyat del teu marit no ho vull ser.

—Per forsa!... si jo m' hi caso.

—Ab, sí!... lo dia que t' casis me n' anirà fora de Barcelona.

FABULA.

Un presidiari vell se donava mil voltas al burdell, y deya sempre als propis y als estranys, que era injusta la pena de dotze anys, pel delicte lleuger.

de pendrer en un mes dos cops oulter; y un altre feligrés se queixaba de estar riant mesos prés, pel delicte innocent.

de no volguer contraure casament ab la sua promesa, a qui deixà perduda y compromesa.

Lector, de aquestos casos le n' podria retreure a cabassos, y sempre trovarás qu' en eix men, mal si fas, mal si no fas.

Lo SARRACENO

—Vaja senyor Doctor, deyan uns cap-celents que estavan de lliberi, a un metje que acabava de entrar; aquí té una copa b'ridi a la nostra salut!

—Jo t' flich! digué l' galeno b'ridint per la sua salut! que s' pensan qu' estich renyit ab los meus interessos?

—Pare, deya un noy molt impertinent; aquest oli del ensiam se sent.

—Calla y menja.

—Es que se sent.

—No te l' escolis.

EPITAFIS.

Ex rófol no s' pot llegir perquè lo nom han raspai; pero apes lo que vullgan a que l' mort fou escrit.

Aquest noble fou galan, molt fi, lligat gran fortuna... Això ho deu dir perquè la cocha se l' menjia ab mes finura!

SARRACENO

Aquí jau un tafaner que a mori, tant sols pel gust de dà a sa muller l' disgust de veure l' infern primer.

Lo SARRACENO

XARADA.

La meua prima fa temps que m' fa mala prima y des perque de primera y quarta lo vaig treure ab molt furor, al veure qu' en prima y tersa va volguer lo atrevidat.

fica l' nas, y des y tres va fer caure en lo sol.

Al veure tan atrevid, li vaig pega ab lo garrot un cop tan fort que va caure en terra y ha tot rodat, de modo qu' en quarta y una, pensant que ja era mort, vaig manar que lo fessin y l' tresina allí aprop en una tersa y quarta fan prompte com se fés foch.

Però es lo cas qu' ell ab manya va escapar y ja està bé, ja està molt quarta, y espero... que del lu ja hem parlat proa.

Parlant de primera y quarta va dir-me la quarta y des que aviat ella ho faria si li temps anaban mes bons.

De segon nom s' anomena tersa cert redactor de un diari que aquí passa entre tots pel mes butyol; y la dot, tersa y quarta també forma l' segon nom de un altre senyor qu' escriu en lo mateix paperol.

Ja estich cansat de donar tal símil d' explicacions; lo meu leu lo veurán quan vinga la solució.

Lo SARRACENO

SOLUCIÓ A LA XARADA ANTERIOR.

MAR-MAN-YE-RA

Solució al geroqlifich anterior.

En terra de cegos lo bormi es rey.

GEROQLIFICH.

La solució a darà en lo número que vé.

Ara distanciam.

Destacat a las 10.

E. R.—Francisco Torner.

Barcelona. Imprenta de l'Alta Tana carrer del Arch del Teatro, entre la núm. 81 y 82.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arch del Teatro, entre la núm. 21 y 22.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ampie, 26, y Rambla del Higi, 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA. 4 rals.

FORA DE BARCELONA 12 rals

SURTIRA UN COP CADA SEMMANA (SEI DÈU VOI).

LA SUSCRIPCIÓ COMENÇA SEMPRE lo 1 de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

A los suscriptors.

Lo disape passat vostés se degueren preguntar: com es que no surt número? Ara 'is hi explicarem: De los vult redactors que té UN TROS DE PAPER, ni va haber un que va dir: «men vaig a passar la setmana a fora, ja quodon Pero lo xist del cas es que sense dirab l' un a l' altre, tots varen fer lo mateix pensament, y va venir lo disape y tots los redactors se trobavan fora de Barcelona. Ara veigin vostés mateixos com s' ho arregliaran per fer un número de UN TROS DE PAPER que hi ha tanta leca, sense cap redactor. Aixic que l' amo va veure això va fer sortir depressa y corrent varios correus de espartenya ab el ordre de fer venir aquells senyors, y després de donarlos una forta repulsa, los hi va fer prometer que no hi tornarien més. La sabé, com hi há tantas ventajitas a ser redactor, ningú va voler perdre l' empleo. ¡Velshi aquí!

ERNEST ROSSI.

Veure a numerat el número de los versos, ser un hombre mas donde hay tanta hambre, un don de ser en un tal falacia, en ser un hombre en un mundo. Pero... enunciar el un pueblo, hacer tribulacion en caridad, alzar una cruz, conser el consue, milagros el punto... no es algo, ya se ve... es dar aliento a un animal... (MARIANO JOSÉ DE LARREA. VITACIA.)

ribint tot lo que sa mateixa ànima li anés dictant; aquest en que nos possem a escriure, fora per nosaltres un moment ben difós, perquè estariem segurs de fer nos nostre lo esperit del que es llegit, per imprimirhi tota la passió, tot lo encantament, tot lo ardent entusiasme de que estem posseïts.

«Lavoro» foram ditxosos, sí! Perquè ab expressions nostres podriam inspirar tota la grandesa del nom que destintem ensalzar, perquè podriam plutar ab tota sa esplendent realitat, la gloria que tal nom va rodejant, perquè l' admiració, en fi, que desde lo nostre cor ja admirat, traspasariam a lo de aquells que nos lleguon, seria la que voltem que siga, la que veraderament deu ser... immensa, colosal... ¡ben merecudat!

«Mes no!... Som homens, y encara homens petis!... Sentim y no sabem fer sentir; volem y no podem. Si, dissimulantnos la petilesa de las nostras foras, nos atreviessim a la pretensió de explicar qui es lo eminent Exaxer Rossi, nos posariam ben bé en lo cas del trist aucellet que pretien seguir en son vol al àliga altanera. Fins llenariam la ploma y alegariam nostre destí; si sapiguessem que del nostre escrit ha de naixer en algun cor un sentiment... perquè aquet cor mimim, y nos trahiriam a nosaltres mateixos, inspirant un entusiasme ó una admiració indigna de ser tributada a n' ell, lo monument, la gloria, lo rey del art!

«No! no!... Lo gran, lo eminentarista, lo glorios Exaxer Rossi no s' explica, no s' descriu ab la ploma als diis. ¡Voleu saber qui es ell?... voleu alcansar la veritat del sentiment que li deuen tributar?... voleu sentir quina es la gloria que li pertoca?... voleu consetes de quin modo deuen conservar sa memoria en vostres cors?... ¡volem, per fi, comprendre a Ernest Rossi?...

LA CACERA I LA CRISI

—I què en treuré de matar-los, si després tampoc tindrè carbó per a coure'ls?

Els socialistes de Madrid no s'entenen. Han d'anar o no a l'Assemblea Nacional? La Unió General de Treballadors i dues reunions no han bastat per arribar a un acord. Tornaran a reunir-se.

Però, s'ha de discutir aquest afer? Ens roda el cap; ara, no sabem ben bé què són els socialistes. Podria ésser que els socialistes madrilenys fossin tan exemplars que estessin per damunt de la democràcia.

Una altra tragèdia com la de la família Mas Bagà ocorregué la setmana passada a una riera de Sant Fost de Capcentelles. Una riera sobtada se n'endugué un cotxe; moriren tres dones i una criatura.

Quan hi hauran ponts damunt de tots els rius i rieres de la nostra terra?

Quan serà que es posarà remei a aquesta indignitat?

Un lamentable accident d'aviació a Barcelona. Un avió volava tan baix, al Prat del Llobregat, que topà amb un cable de la corrent elèctrica i caigué. Un capití de fragata mort, i un contramestre quedà greument ferit. Sentim de veres la desgràcia.

Dos joves indis foren detinguts per tenència il·lícita d'arma de foc. I han estat condemnats a set anys de presó cada un.

Carai, que ho fan fort a la Índia!

CORRESPONDÈNCIA

A. G.: Aniran. Trametem al nostre company la vostra felicitació.—M. S. C.: Procurarem donar-li cabuda.—L. N.: Aquesta vegada heu estat una mica fluxet. No cal, però, que us desanimeu. Teniu condicions d'humorista.—J. C.: Es llarg i feixuc. Els treballs, per a què ens interessin, han d'èsser breus, vibrants i, si pot ésser, d'actualitat.—I. J.: Illegible. Cal escriure en una sola cara, amb interlineats prou amples per a què s'hi puguin fer les esmenes que convinguin.—D. S.: Anirà, segurament, al pròxim número. Es un treball molt suggestiu. Us felicitem.—J. N.: Pleguen veles, creieu-nos.

EL PRESENT NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Impremta La Campana i l'Esquella : Olm, 8, Barcelona

APUNTES PER UNA AUCA DE REDOLINS.

Ja veurán, qu' avans de començar faré una miqueta i sabi. Tant temps hi que hi vaig al darrera, veyam si al últim atrapo poderme ficar al Ateno.

UN TROS DE PAPER.

Com regularment acostuma a succehir, la noya s' va anar fent gran, fins que com los ho dit, v' a sortir un pimi-pollo de cá l general.

IV.

L' Hipòlit i en Mariano semblavan dos desconollats. L' primer, cop de fer pelons a un tros de mitxa començada, que havia arropat per memoria de la Estrellaeta, Deu l hagi perdonada?

VII.

Per mi, ab allò que v' a dir lo advocat, y això de que us aném tornant cosas... y tot... ¡Vamos! jo pongo que aquell parell d animals era el Hipòlit i en Mariano, perquè essent vius, ab la rabia que s' tenían ja ho semblavan lo gat y lo gos... Y aquell bagulet me fá una por que no fés la Estrellaeta.

— Si un altre dia m portas un mirall que m fassis fer la cara tant lleija... i te despatxo! — Donchs ja m puch buscar amo

IA PENDRE LAS AGUAS!

¡Pues señyor, gracias a Dios que ya ha arribat l' hora! ja ha vingut lo desijat moment de anar a pendre las aguas! Durant tot l' any, tant la noya muller com jo, hem seguit los dictatums y molestias de las nostras dolencias; ella ha suferit ab paciencia la pior del bris que té en lo palto sense marmurar la incomoditat de no pahir may bé, perquè tinc un ventrell molt delicat.

MONOLLO

¡Gracias a Dios, que ya ha arribat l' hora! ja heu fet las vistas d' ordenanza; ja nos hem dispensat de los amigos y congoles, ja hem pagat una visita de tarjetas, ja tinc licencia per un mes de los meus principals. ¡Gracias a Dios, que ya ha arribat l' hora!

PROHIBITS DE UN TRAJE DE DRIL

Prohibits de un traje de dril, dos ventalls, mitja dotena de mocadors per la suor y dos rals per pendre un gelat a cada intermedi, varem tenir prou valor per introduhirnos dins del teatro de Varietas; pero apesar de totas aqueixas precaucions, no varem poder resistir mes que un acte de Pan y toros.

VAMOS! tant que deyan...

Vamos! tant que deyan... tant que deyan del Prado... ¡De que s' queixaran ara?... ¡Ehara vindrán a fer escarallat!

¡Tòquils, señyor Clavé que ho ven, com cada dia té més gent! Si continua com fins ara donant amentit a les espectacles, al cap de vall de la temporada sí podrà fer unas calzas y segons com, fins un palto y tot.